

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 18.967 van 21 november 2008
in de zaak RvV X II

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken, thans de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Filippijnse nationaliteit te zijn, en Rik DESMET, die verklaart van Belgische nationaliteit te zijn, op 20 maart 2008 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken van 8 februari 2008 tot weigering van de afgifte van een visum type D - gezinshereniging.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 13 oktober 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 november 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. HADIEL HOLAIL, die loco advocaat L. PEPERMANS verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat S. DE VRIEZE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

1.1. Op 18 mei 2007 diende verzoekster bij de Belgische ambassade in Manilla, Filippijnen, een aanvraag tot het bekomen van een visum type D gezinshereniging in.

1.2. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken besliste op 8 februari 2008 het gevraagde visum niet toe te staan. Deze beslissing is gemotiveerd als volgt:

“(…)

Op 25/07/2007 werd er op basis van artikel 40 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen een visumaanvraag ingediend door mevrouw (Q. G.), geboren te Quezon Palawan, van Filippijnse nationaliteit;

Deze aanvraag werd ingediend op grond van een huwelijk dat op 29/04/2007 werd afgesloten met de heer (D. R.), geboren te Roeselare, van Belgische nationaliteit;

Overwegende dat artikel 27 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht stelt dat een buitenlandse authentieke akte in België erkend wordt zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld krachtens deze wet toepasselijk recht;

Overwegende dat volgens artikel 46 van het Wetboek van Internationaal Privaat recht de voorwaarden voor de geldigheid van het huwelijk voor elk van de echtgenoten bepaald wordt door het recht van de staat waarvan hij bij de voltrekking van het huwelijk de nationaliteit heeft;

Overwegende dat voor Belgische onderdanen, artikel 146 bis van het Burgerlijk Wetboek bepaalt dat er geen huwelijk is wanneer, ondanks de gegeven formele toestemmingen tot het huwelijk, uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet is gericht op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde.

Overwegende dat in het desbetreffende geval de echtgenoot van de visumaanvraagster Belg is en dat de volgende feiten aanduiden dat deze beschikking niet gerespecteerd wordt:

- De aanvraagster vroeg op 07/09/2006 een visum kort verblijf aan met de heer (D.) als garant. Mevrouw verklaarde dat ze elkaar reeds kenden sinds 2004 (met elkaar corresponderen) maar kon hiervan geen bewijs voorleggen. De visumaanvraag werd dan ook afgewezen.

- Tijdens het interview op de ambassade, bij indiening van de visumaanvraag tot gezinshereniging, verklaarde mevrouw plots dat ze voor het eerst met haar man kennismakte in juni 2006

- Volgens de heer (D.) zag hij in mei 2006 een foto van de vrouw en volgde de eerste ontmoeting in augustus 2006. De verklaringen van beide echtgenoten ten aanzien van de ontmoeting komen niet helemaal overeen.

- Ook inzake het verblijf van de man in de Filippijnen spreekt het koppel elkaar tegen: volgend de man verbleef hij 2,5 weken in de Filippijnen, volgens de vrouw slechts 10 dagen.

- De heer (D.) verklaart dat dit de eerste visumaanvraag is van zijn echtgenote (maar de vrouw vroeg reeds een kort verblijf aan).

- Snelle gang van zaken. Bij de tweede ontmoeting vind(t) het huwelijk plaats. De man reisde samen met een vriend naar de Filippijnen waar ze beiden met een verschil van 2 dagen huwden met hun Filippijnse vriendin. Beide vrouwen zijn nichten van elkaar.

- De kennismaking vond plaats door tussenkomst van een derde nicht, die reeds in België verblijft na een huwelijk met een oudere man.

- Mevrouw kan zich de getuigen van het huwelijk niet herinneren.

- Beide echtgenoten zouden met elkaar communiceren in de Engelse taal. Echter meldt de Belgische Ambassade dat de aanvraagster een erg gebrekkige kennis heeft van het Engels. Het is de nicht van mevrouw, die huwde met de Belgische vriend, die tijdens de ontmoeting optrad als tolk.

- Betrokkenen kennen elkaar slecht: ze beschikken slechts over een algemene kennis over elkaar.

- Er heerst een leeftijdsverschil van maar liefst 18 jaar tussen beide echtgenoten.

- Er heersen tevens twijfels aangaande de identiteit en de burgerlijke staat van de vrouw: de Belgische Ambassade uit immers een negatief advies ten aanzien van de voorgelegde geboorteakte en doopbewijs aangezien beide documenten laattijdig werden opgesteld.

- De heer (D.) heeft daarenboven een kortstondig huwelijk achter de rug met een vrouw van Marokkaanse origine. Deze vrouw verkreeg dankzij het huwelijk een verblijfsrecht in België.

- Het is een algemeen gekend fenomeen waarbij Filippijnse vrouwen een verblijf trachten te verwerven door te huwen met een Europeaan om zo economisch geluk te zoeken en financiële steun te kunnen geven aan hun familie, meestal na bemiddeling van in Europa verblijvende familieleden.

Overwegende dat op basis van de elementen overgemaakt door de Belgische Ambassade en het gevoerde politieonderzoek het Parket van de Procureur des Konings te Antwerpen (AN.SCH.188/07)

stelt dat het huwelijk niet gericht is op het stichten van een duurzame levensgemeenschap maar dat het een schijnhuwelijk betreft uit hoofde van de vrouw. Op 18/10/2007 verleent zij dan ook een negatief advies ten aanzien van dit huwelijk.

Gezien al het bovenstaande is het huwelijk tussen (Q. G.) en (D. R.) niet erkend in België en opent het niet het recht op gezinshereniging;

Bijgevolg wordt het visum geweigerd.

(...)”

Dit is de bestreden beslissing.

2. De rechtspleging.

Verweerder heeft nagelaten het administratief dossier tijdig over te maken aan de Raad. Overeenkomstig artikel 39/59, § 1, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) worden de door verzoekster vermelde feiten derhalve als bewezen geacht, tenzij deze feiten kennelijk onjuist zijn.

3. Ontvankelijkheid van het beroep.

Artikel 39/56 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van deze wet voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of van een belang. Gelet op het ontbreken van een persoonlijk belang heeft de beweerde echtgenoot van een vreemdeling aan wie een visum geweigerd werd niet de vereiste hoedanigheid om deze beslissing aan te vechten (RvS 19 augustus 2005, nr. 148.268). In de mate dat het beroep wordt ingesteld door de heer Rik DESMET is het derhalve onontvankelijk.

4. Onderzoek van het beroep.

4.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van de motiveringsverplichting zoals bepaald in artikel 62, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de rechten van verdediging, van artikel 40 van de Vreemdelingenwet, van het proportionaliteitsbeginsel in het kader van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 164 van de Belgische Grondwet en van artikel 27 van het wetboek van Internationaal Privaatrecht (hierna: het WIPR).

4.1.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en uit artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr.144.471). De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven. Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud verzoekster het genoemde inzicht verschaft en haar aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het door verzoekster neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens dat verzoekster zowel de feitelijke als de juridische overwegingen kent, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht beoogd wordt, is bereikt. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

4.1.2. Verzoekster voert daarnaast in haar middel in hoofddorde aan dat de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken onbevoegd is om over te gaan tot een beoordeling van het huwelijk in het kader van artikel 27 van het WIPR. Zij stelt dat gelet op artikel 164 van de Grondwet de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken onmogelijk bevoegd kan zijn om de erkenning van de huwelijksakte te weigeren wanneer de ambtenaar van de burgerlijke stand van Meerhout deze wel heeft aanvaard. Zij betoogt dat de gemeentelijke overheid bij uitsluiting bevoegd is om de buitenlandse huwelijksakte al dan niet te erkennen na de controle voorzien in artikel 31 van het WIPR.

Wat de ingeroepen schending van artikel 164 van de Grondwet betreft, dient de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vast te stellen dat artikel 164 van de Grondwet het volgende bepaalt:

"Het opmaken van de akten van de burgerlijke stand en het houden van de registers behoren bij uitsluiting tot de bevoegdheid van de gemeentelijke overheid."

Er moet bijgevolg worden opgemerkt dat artikel 164 van de Grondwet geen betrekking heeft op het erkennen van de rechtsgeldigheid van buitenlandse akten. Voormeld artikel handelt slechts over het opmaken en het houden van de registers van de akten van de burgerlijke stand, zodat verzoeksters beschouwingen falen naar recht.

Wat betreft de bevoegdheid van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken om te weigeren buitenlandse akten te erkennen, dient te worden verwezen naar artikel 27, §1, eerste lid, van het WIPR dat als volgt luidt:

"Een buitenlands authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21."

Uit deze bepaling volgt dat elke administratieve overheid die, bij de uitoefening van haar bevoegdheden, van oordeel is dat ingevolge artikel 27 van het WIPR – en in het bijzonder ingevolge de artikelen 18 en 21 waar op grond van artikel 27 moet worden op gelet – een akte niet rechtsgeldig is, de erkenning van deze vreemde akte kan weigeren (cfr. M. Traest, commentaar bij artikel 27 in J. Erauw e.a. (eds.), *Het wetboek Internationaal Privaatrecht becommentarieerd*, Antwerpen, Intersentia, 2004, (152) 153-154). Te dezen is verweerder de overheid die bevoegd is tot het verlenen van een visum "gezinshereniging". Hij is derhalve gerechtigd om bij de uitoefening van deze bevoegdheid de doorwerking van de vreemde akte te onderzoeken en desgevallend deze met toepassing van artikel 27, § 1, eerste lid, van het WIPR te weigeren wanneer hij meent dat de rechtsgeldigheid van deze buitenlandse akte niet kan worden vastgesteld overeenkomstig het krachtens het WIPR toepasselijke recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21 van het WIPR. Aangezien het genoemde artikel 27, § 1, eerste lid, van het WIPR deze bevoegdheid tot "de-plano-erkenning" toevertrouwt aan "alle overheden", staat zelfs de omstandigheid dat de bevoegde ambtenaar van de burgerlijke stand deze buitenlandse akte wel zou erkennen, er niet aan in de weg dat verweerder binnen zijn bevoegdheden deze erkenning weigert.

Er dient verder te worden bepaald dat artikel 40 van de Vreemdelingenwet evenmin is geschonden aangezien de huwelijksakte die door verzoekster wordt voorgelegd niet wordt erkend door verweerder. Bijgevolg toont verzoekster niet aan dat zij voldoet aan de voorwaarden opgenomen in artikel 40 van de Vreemdelingenwet om zich te vestigen als echtgenote van een Belgische onderdaan.

Waar verzoekster nog stelt dat een *'weigering visum niet (kan) gegeven worden met betrekking tot een persoon die gehuwd is met een EU onderdaan, zonder enige specifieke motivering met betrekking tot het niet meer geldig zijn van deze rechtstoestand/burgerlijke staat'*, wordt er op gewezen dat in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt bepaald dat het huwelijk van verzoekster niet erkend is in België - en derhalve niet het recht opent op gezinshereniging – en op uitvoerige wijze wordt uiteengezet op grond van welke elementen verweerder heeft besloten dat er overeenkomstig de bepalingen van artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek geen huwelijk is.

Een schending van artikel 164 van de Grondwet, van artikel 27 van het WIPR of van artikel 40 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

4.1.3. In ondergeschikte orde voert verzoekster aan dat de motieven van de bestreden beslissing die zouden moeten aantonen dat het gaat om een schijnhuwelijk niet afdoende zijn.

In wezen voert zij hierbij aan dat verweerder ten onrechte weigert om het door haar met een Belgische onderdaan afgesloten huwelijk te erkennen en dat de motieven waarop verweerder zich baseert niet deugdelijk zijn. De Raad dient bijgevolg te wijzen op zijn rechtsmacht zoals omschreven in artikel 39/1 van de Vreemdelingenwet. Overeenkomstig de in de artikelen 144-146 van de Grondwet vervatte bevoegdheidsregels tussen de gewone hoven en de rechtbanken enerzijds, en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als administratief rechtcollege anderzijds, is de rechtsmacht van de Raad uitgesloten indien de wetgever een beroep heeft opengesteld bij de gewone hoven en rechtbanken tegen de beslissing van de administratieve overheid. Luidens artikel 27, § 1, derde lid, van het WIPR kan *"ingeval de overheid weigert de geldigheid van de akte te erkennen, (...) beroep worden ingesteld bij de Rechtbank van Eerste aanleg, onverminderd artikel 121, overeenkomstig de procedure in artikel 23."* De wetgever heeft dus een rechtstreeks beroep bij de hoven en rechtbanken voorzien. Dit impliceert dat de Raad niet de rechtsmacht heeft om, weze het incidenteel, te onderzoeken of de weigering vanwege verweerder tot het erkennen van de geldigheid van de huwelijksakte wettig is. Er dient bijgevolg te worden besloten dat het onderdeel van het middel dat inhoudt dat aan de Raad wordt gevraagd te onderzoeken of de weigering tot erkenning van het buitenlands huwelijk overeenkomstig de wettelijke bepalingen gebeurde, niet ontvankelijk is.

4.1.4. Verder dient te worden opgemerkt dat verzoekster, wat de schending van de rechten van verdediging en van het proportionaliteitsbeginsel in het kader van artikel 8 van het EVRM betreft, zich beperkt tot het louter aanvoeren van deze door haar geschonden geachte beginselen. Er ontbreekt evenwel een uiteenzetting van de wijze waarop betreffende beginselen volgens verzoekster door de bestreden beslissing werden geschonden, zodat dit onderdeel van het middel niet ontvankelijk is.

Het eerste middel is niet gegrond.

4.2. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van de motiveringsplicht zoals bepaald in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, van de artikelen 30, 31 en 35 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de richtlijn 2004/38/EG) en van artikel 40 van de Vreemdelingenwet.

4.2.1. Wat de aangevoerde schending van de artikelen 40 en 62 van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreft, wordt verwezen naar de bespreking van het eerste middel.

4.2.2. Waar verzoekster meent dat de richtlijn 2004/38/EG op haar van toepassing is gezien haar huwelijk met een Belgische man, benadrukt de Raad dat artikel 3, punt 1, van deze richtlijn bepaalt dat de richtlijn van toepassing is ten aanzien van iedere burger van de Europese Unie die zich begeeft naar of verblijft in een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit bezit, en geldt ten aanzien van diens familieleden zoals gedefinieerd in artikel 2, punt 2, die hem begeleiden of vervoegen. Hieruit volgt dat de richtlijn 2004/38/EG niet van toepassing is op Unieburgers die zich binnen de eigen lidstaat bevinden of op hun familieleden die niet de nationaliteit van één van de lidstaten bezitten en die hen in dat land vervoegen. De Raad stelt vast dat noch verzoekster, noch de persoon in functie van wie zij de visumaanvraag indient, een burger van de Unie is die zich begeeft naar of verblijft in een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit bezit. Verzoekster, van Filippijnse nationaliteit, vraagt namelijk om zich te vestigen in België in functie van een Belgische onderdaan. Het grensoverschrijdend aspect, dat door de richtlijn 2004/38/EG wordt vereist, ontbreekt in casu. Verzoekster kan zich bijgevolg niet dienstig op de bepalingen van deze richtlijn beroepen.

Waar verzoekster meer specifiek nog stelt dat *“de bestreden beslissing louter een administratieve beslissing betreft die niet werd genomen na een procedure zoals voorzien in artikel 31.3 van de EU Richtlijn 2004/38 van 29 april 2004”* en dat het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet voldoet aan de voorwaarden zoals gesteld in de artikelen 15 en 31 van de richtlijn 2004/38/EG daar de Raad enkel oordeelt over de wettigheid van de bestreden beslissing en niet over de feiten die aanleiding hebben gegeven tot de beslissing, wordt er daarnaast nog gewezen op het feit dat de bepalingen van de richtlijn 2004/38/EG reeds zijn omgezet in het Belgische recht, zodat verzoekster zich hoe dan ook niet meer op de rechtstreekse werking van deze richtlijn kan beroepen.

Het Grondwettelijk Hof heeft bovendien in haar arrest nr. 81/2008 van 27 mei 2008 bevestigd dat de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voldoet aan de vereisten van artikel 13 van het EVRM en gesteld dat uit de bepalingen van de richtlijn 2004/38/EG niet blijkt dat *“daarin in meer jurisdictionele waarborgen wordt voorzien dan die waarin paragraaf 2 van artikel 39/2 voorziet.”* Uit dit arrest blijkt derhalve dat de omzetting van de artikelen 15 en 31 van de richtlijn 2004/38/EG correct is geschied.

Tot slot stelt de Raad vast dat verzoekster ook niet aantoonde in welke mate het wettigheidsonderzoek haar eigen belangen zou schaden en op welke wijze het eindresultaat van haar betrachting zou verschillen van een behandeling van het beroep bij *“volle rechtsmacht”*.

Het tweede middel is ongegrond.

Verzoekster heeft geen gegrond middel tot nietigverklaring aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig november tweeduizend en acht door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. I. CORNELIS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. CORNELIS.

G. DE BOECK.